

[Glistrup]

Så til hr. Jens Thoft. Fordi der er et forligsbrud, behøver man jo ikke nødvendigvis at indtage den holdning, at man erklærer hele forliget for bortfaldet. Det kan man gøre, eller det kan man lade være med at gøre, og det vil man selvfølgelig tage op til overvejelse, hvis det i øjeblikket for os utænkelige skulle ske, at vore forligspartnere stemmer for, at disse 34 mio. kr. pludselig skal være det dobbelte af det, som finanslovaftalen gik ud på.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Kun en enkelt bemærkning til hr. Jens Thoft. Hr. Jens Thoft udlagde mig sådan, at jeg skulle have tilkendegivet overvejelser fra regeringens side om, at vi skulle overgå til et generelt netto-princip og gøre sociale ydelser skattefri. Det er en fejlagtig udlægning. Det er ikke det, jeg har sagt.

Det, jeg har tilkendegivet, er, at der kunne være behov for overvejelser om, hvilket princip man mere konsekvent skal lægge sig fast på, og det er noget ganske andet. Regeringen har ikke afsluttet de overvejelser, og derfor bør hr. Jens Thoft altså ikke udlægge mig til støtte for et bestemt synspunkt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 180:

Forslag til lov om ændring af lov om beskattning af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom. (Tilsidesættelse af prisen ved handel mellem parter med interessefællesskab).

Af Jens Thoft (SF) m.fl.

(Fremsat 26/1 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

SF's lovforslag går ud på at indføje en bestemmelse i ejendomsavancebeskatningsloven, hvorefter overdragelsessummen ved ejendoms-handler mellem det, man kalder interesseforbundne parter, i visse situationer skal kunne tilsidesættes skattemæssigt, hvis den afviger væsentligt fra, hvad den overdragne ejendom er værd i handel ogandel.

SF's lovforslag er bemærkelsesværdigt på i hvert fald to måder. Det vedrører et område, hvor vi i dag har en både klar og efter regeringens opfattelse også rimelig praksis, og det er i hovedtræk en gentagelse af lovforslag nr. L 211, der blev fremsat af Socialdemokratiet i folketingsåret 1987-88. Det forslag blev som bekendt ikke færdigbehandlet, efter at jeg her i salen havde klargjort den gældende praksis på området.

Jeg vil godt understrege, at skattemyndighederne allerede i dag er opmærksom på de skattemæssige problemer i form af maskeret udbytte, gaveoverdragelser osv., problemer, som kan opstå, når ejendomshandler sker mellem et selskab og dets hovedaktionær eller mellem nært beslægtede personer. De gældende skatteregler giver da også skattemyndighederne hjemmel til skattemæssigt at tilsidesætte den aftalte overdragelsessum, hvis den må antages at afvige fra den pågældende ejendoms værdi i handel ogandel.

I praksis anvender ligningsmyndighederne den såkaldte 15 pct.-regel som hjælpemiddel til at konstatere, om der er handlet på unormale vilkår. 15 pct.-reglen indebærer, at skattemyndighederne normalt ikke vil anfægte en aftalt overdragelsessum, hvis den afviger mindre end $+ / - 15$ pct. fra den seneste, eventuelt årsregulerede kontantejendoms værdi.

Det er også vigtigt at understrege, at denne 15 pct.-regel kun er vejledende for ligningsmyndighederne. Reglen kan i konkrete tilfælde fraviges, hvis det ville lede til et åbenbart urimeligt resultat at lægge den aftalte overdragelsessum til grund skattemæssigt. Det gælder også, selv om den aftalte overdragelsessum ligger inden for de angivne rammer.

Alligevel har 15 pct.-reglen den store fordel, at den bygger på den kontante ejendoms værdi, som jo kendes i forvejen. Reglen er udtryk for

[Skatteministeren]

en ønskelig, skal vi kalde det objektiv praksis, der giver borgerne en væsentlig retssikkerhed på området, men altså uden at udelukke ligningsmyndighederne fra at kunne tilsidesætte den aftalte overdragelsessum, hvis der er tale om åbenbare tilfælde af misbrug.

På den baggrund er der efter regeringens opfattelse slet ikke nogen anledning til SF's forslag. Det sigte, SF har med sit forslag, er i forvejen tilgodeset af en rimelig praksis på området. Regeringen må derfor afvise SF's lovforslag.

Pia Gjellerup (S):

Ja, nu har skatteministeren gennemgået, hvad der er praksis på det område, som vi behandler meget ofte her i Folketinget i forskellige sammenhænge, nemlig de situationer, hvor markedsmekanismen bliver sat lidt ud af spillet, fordi der er tale om handler mellem parter med interessefællesskab.

Når jeg siger, vi har været optaget af det i mange sammenhænge, er det bl.a. på baggrund af, at vi – som også skatteministeren nævnte det – eksakt i denne sammenhæng har haft en behandling af et socialdemokratisk forslag i 1988 om en tættere regulering af området. Men just som førstebehandlingen fandt sted, nåede ligningsvejledningen for 1987 frem på vores borde, og da var den blevet rettet op, sådan at det ikke mere kunne se ud, som om man kunne støtte ret på 15 pct.-reglen, sådan som det havde været i hvert fald i en enkelt årgangs formulering. Så det er i hvert fald slået fast, at 15 pct.-reglen er en regel, der selvfølgelig kan fraviges, såfremt skattemyndighederne har grundlag for at tro, at der skulle være muligheder for at fravige den.

Men jeg synes, der er noget positivt i SF's lovforslag, nemlig at det tydeliggøres og præciseres i loven, hvad det er, der kunne være grundlaget for en tilsidesættelse af en pris opnået i en handel mellem interessepartnere. Og jeg synes i forlængelse af de mange diskussioner, vi har haft om retssikkerhed, at det ville have været naturligt, at skatteministeren havde set positivt på forslaget eller eventuelt havde fortalt, hvilke af lovforslagets punkter der vil stride mod retssikkerheden ved behandlingen af de enkelte sager.

Jeg skal sige på Socialdemokratiets vegne, at vi kan støtte de hensigter, der ligger bag forslaget, altså at den gældende praksis tydeliggøres

og lovfæstes, og at parterne i øvrigt tilskyndes til at fastsætte priser mere realistisk, så vi erved kan undgå en række skattesager. De hensigter kan vi støtte fra Socialdemokratiets side. Vi vil se nærmere på under udvalgsarbejdet, om det eksakt er de hensigter, der forfølges, og om formuleringerne er præcis de rette, men i hvert fald er sigtet et, som vi er fuldstændig enige i.

Aagaard (KF):

SF lægger med dette forslag op til, at der ved lov bliver fastsat ganske bestemte regler for, inden for hvilke rammer prisen ved overdragelse af fast ejendom skal fastsættes. Selv om forslaget kun gælder for parter med interessefællesskab, skal jeg med det samme give udtryk for, at vi i Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte dette forslag.

Vi er enige i de bemærkninger, som ministeren lige har fremsat, og jeg skal kun supplere med, at forslaget efter vores opfattelse er helt overflødig. Der er efter min bedste overbevisning indbygget en betydelig retssikkerhed for borgerne i de gældende regler og for myndighederne et reelt udgangspunkt i den kendte 15 pct.s-regel med baggrund i den kontante ejendomsværdi. Denne regel kan oven i købet af ligningsmyndighederne tilsidesættes i helt ekstreme tilfælde af misbrug.

Det er endvidere min opfattelse, at dette forslag vil betyde endnu mere bureaukrati, og vort mål er fortsat en forenkling. Med disse bemærkninger skal jeg afvise forslaget.

Skrumsager Skau (V):

Også Venstre afviser forslaget fra SF. Det nuværende system fungerer efter Venstres mening tilfredsstillende. Vi er enige om at anvende reglen om $+/\div 15$ pct. som hovedregel ved handel mellem interessefællesskaber – og understreger selvfølgelig, at det er hovedreglen.

I Venstre anerkender vi de årlige reguleringer af ejendomsværdierne, som bliver foretaget af det offentlige. Vi ved tillige, at disse vurderinger kan være afvigende i forhold til de aktuelle salgspriser på et givet tidspunkt, og derfor er tommelfingerreglen om $+/\div 15$ pct. til at acceptere, fordi den giver retssikkerhed. Det er efter Venstres mening en klar og rimelig praksis. Men vi vil gerne understrege, som også tidligere ordførere har nævnt, at reglen i særlige

[Skrunsager Skau]

situationer kan tilsidesættes, og at der så foretages en konkret vurdering.

Venstre kan ikke støtte SF's forslag, fordi vi i dag har en rimelig og klar praksis.

Glistrup (FP):

Socialistisk Folkepartis forslag forsøger at løse en lille flig af et stort, sammenhængende, uløseligt problem, nemlig: Hvordan beskatter man, når markedsmekanismen er under mistanke for ikke at have fungeret i et konkret tilfælde? På dette uløselige problem er der én eneste holdbar løsning, og den går ud på, at man afskaffer indkomst- og formueskatten. Så er man fri for problemet.

Så længe man som SF vil bevare indkomst- og formueskatten, så har man problemet. Markedsmekanismen gælder jo ikke de adskillige lejemål, hvor folk som følge af reguleringer herindefra kun betaler $\frac{1}{2}$ af det, som ejendommen er værd, i leje; skal de så beskattes af de manglende $\frac{1}{2}$? Den gælder ikke, når man som en del af sin løn får en pensionsret; skal man så formuebeskattes af værdien af den pensionsret, der er opstået? Den gælder ikke i de tilfælde, hvor fagforeningspampere tilbringer størstedelen af året på kursus- og kongrescentre og lever som grever og baroner og ikke bliver beskattet af én øre i den anledning. Og sådan er der så mange tilfælde, hvor den ikke gælder.

Men her har SF altså specielt fået øje på det lille tilfælde med en fast ejendom, hvor man selvfølgelig altid kan diskutere, om den skulle være overdraget til den ene eller den anden pris. Når man sidder i 1994 og vil forsøge at vurdere, om nu den salgspris, som parterne aftalte i 1982, var rimelig eller ej, ja, så vil man uundgåeligt være påvirket af, hvordan udviklingen har været, om priserne er gået op eller ned i de mellemliggende 12 år, hvad parterne overhovedet ikke vidste, da de kontraherede.

De gældende regler er meget klare. De går ud på, at man lægger den indgåede aftale til grund, men hvis den indeholder gavemomenter, så skal der beskattes ud fra, at en gave er skattepligtig. Sådan har det været fra 1903, og andet og mere er der formentlig ikke nogen fornuftig grund til at lave.

Det med at knytte det til ejendomsvurderingen ville forudsætte, at man troede, at alle landets ejendomme var vurderet rigtigt, og det er de ikke, kan jeg betro forslagsstillerne fra SF.

Der er masser af ejendomsvurderinger, der er helt ud i skoven, somme tider er de for høje, og somme tider er de for lave. Somme tider er det i skattevæsenets interesse at regne med en lav overdragelsespris, somme tider er interessen den modsatte.

Der har siden 1903 kørt tusindvis af den slags sager, om der er en gave eller der ikke er en gave i fastsættelsen af en pris til et for højt eller et for lavt beløb, og dér har man så nogenlunde fundet frem til, hvordan interesserne udkrystalliseres i form af, hvilken vægt man tillægger ejendomsmæglervurderinger, og hvilken vægt man tillægger f.eks. skattevæsenets skøn om, at vennerne fra SF vil man selvfølgelig ikke genere og beskutte, men for fjenderne fra Fremskridtspartiet vil man jo gerne komme med et gevaldigt skøn. Og om det så hedder en bindende forhåndsbesked, eller det hedder en skattevæsenets afgørelse, er jo i og for sig raslende ligegyldigt. Man giver dem, man ikke kan lide, et ordentligt gok i den slags sager, og dem, som man synes om i den lokale skatteadministration, lader man få lov til at få fastlagt deres ting til det beløb, som de nu engang har skrevet i deres skøde at overdragelsen sker til.

Det er en usmagelig retstilstand, der gælder, men det gælder på hele det forrådnede indkomst- og formueskattesystems område, så det er ikke noget specielt her. Men SF's forslag går stort set ud på at gøre råddenskab endnu større, gøre mulighederne for korrupsion, forkerte afgørelser og personlige forfølgelser fra skattemyndighedernes side værre, end de er i øjeblikket, og det er slemt nok, så der er ingen grund til at gøre det værre, og derfor stemmer vi nej til SF's forslag.

Elisabeth Arnold (RV):

Sigtet med dette lovforslag fra Socialistisk Folkeparti er Det Radikale Venstre helt enig i. Det drejer sig om tilsidesættelse af prisen ved handel mellem parter med interessefællesskab, og jeg kan citere fra bemærkningerne: »Det er ... af stor betydning, at skattemyndighederne ved overdragelse mellem parter, der har et interessefællesskab, har mulighed for skattemæssigt at tilsidesætte en pris, der ikke svarer til ejendommens reelle handelsværdi.«

Men i lighed med flere andre ordførere har vi også fra radikal side indtryk af, at de nugældende regler og den nugældende praksis er tilfreds-

[Elisabeth Arnold]

stillende og giver mulighed for at gribe ind, hvis man finder, at der har været et gaveelement i transaktionen. Vi føler ikke fra radikal side, at forslaget her er nødvendigt.

Vi vil også påpege, at der stadig væk er meget overladt til skøn. Det ønske om opstramning og klargøring, som flere tidligere ordførere har været inde på, føler vi ikke rigtig er tilgodeset med dette forslag. F.eks. siges det, at ejendomsværdien ikke kan anvendes, hvis den seneste vurdering er behæftet med væsentlige fejl eller ejendommen er undergået forandringer. Hvad er en væsentlig fejl? Hvilke typer af forandringer kan der være foretaget?

Det vil sige, at der stadig væk skal foretages skøn fra skattemyndighedernes side, og det vil igen sige, at man ikke opnår en præcisering, men altså indfører yderligere skønselementer i praksis. Det føler vi ikke bidrager yderligere til den rette sagsbehandling på området.

Kofod-Svendsen (KRF):

Når man læser bemærkningerne til forslaget, så er det da et meget rigtigt formål, der har drevet SF til at fremsætte forslaget. Det hedder jo, at lovforslaget har til formål at begrænse mulighederne for skatteunddragelse ved overdragelse af fast ejendom mellem parter med interessefællesskab til en pris, der afviger fra ejendommens reelle handelsværdi. Det sigte er jeg enig i.

Men så kommer jo spørgsmålet, om det er nødvendigt og hensigtsmæssigt med en lovgivning som den, SF foreslår. I bemærkningerne siger SF jo: »Det skal understreges, at det ikke er hensigten, at skattemyndighederne skal anvende ressourcer på at forfølge bagatelsager«, og så er vi straks ude i nogle afgrænsninger, så jeg spørger mig selv, om ikke det formål, som SF ønsker tilgodeset, er dækket rimeligt og hensigtsmæssigt ind med den praksis, som gælder nu. Det er lidt vanskeligt at se.

På den ene side er disse bestemmelser detaljerede, men på den anden side er de altså ikke detaljerede nok, for der skal samtidig udøves et skøn, hvad der også skal i dag. Jeg er ikke, efter at jeg har læst bemærkningerne, overbevist om, at det er nødvendigt med dette lovforslag. Jeg vil da fortsat lytte under udvalgsarbejdet, om SF kan komme med argumenter, som sandsynliggør, at der er behov for forslaget, men sådan som det ligger nu, synes jeg ikke, at forslagets nødvendighed er godtgjort.

Jens Thoft (SF):

Jeg skal straks takke fru Pia Gjellerup, og jeg skal takke fru Elisabeth Arnold, for i modsætning til de øvrige ordførere havde de i hvert fald forstået, hvad forslaget handler om. Jeg kan ikke også takke fru Elisabeth Arnold for støtte til forslaget, og det beklager jeg, men jeg glæder mig da over, at hun havde forstået det.

Det ærgrer mig en lille smule, at de øvrige borgerlige ordførere ikke rigtig havde forstået, at det, SF sætter rammer for, ikke er prisfastsættelsen. Det sagde både hr. Aagaard og skatteministeren. Det, vi sætter rammer for, er, hvornår prisfastsættelsen kan tilsidesættes. Der ligger jo et helt afgørende anderledes retssikkerhedsmoment i det sidste end i det første, men både hr. Aagaard og skatteministeren og også hr. Skrumsager Skau gav udtryk for, at nu satte vi rammer for, hvordan folk kunne fastsætte priserne.

Jeg vil også godt sige, at lovforslaget udelukkende var tænkt anvendt i situationer, hvor markedsprisen er sat ud af funktion, fordi der er en sammenhæng mellem køber og sælger – altså det, at de er, hvad vi kalder interesseforbundne – således at køber og sælger kan have fælles interesse i en særlig lav eller en særlig høj pris.

Ministerens tommelfingerregel er, at afvigelsen ud over de 15 pct. kan tilsidesættes, og forstod vi ministeren ret, så giver reglerne mulighed for tilsidesættelse, også selv om prisafvigelsen ligger inden for de 15 pct. Det skulle dog medføre et åbenbart urimeligt resultat. Hvad der ligger i alle disse gummibemærkninger, er, synes jeg, svært at se.

Jeg er ikke uenig med ministeren i, at det er helt afgørende vigtigt, at man ikke fra skattemyndighedernes side kaster sig over småsager. Jeg mener i det hele taget, at skattemyndighederne skal bruge krudtet på de store sager og ikke på småsagerne.

Men hvornår er det åbenbart urimeligt? Ja, det er klart, at hvis man sælger en ejendom, der er 545.000 kr. værd, for 465.000 kr., så er det ikke åbenbart urimeligt. Men sætter vi et par nul'er bagved, så vil jeg mene, at det afgjort er åbenbart urimeligt. Så har man flyttet adskillige millioner kroner fra den ene part til den anden part.

Det er jo desværre sådan, at skatteunddragelse i forbindelse med overdragelse af en ejen-

[Jens Thoft]

dom mellem hovedaktionær eller hovedandpartshaver og selskab er noget, vi ser i ganske mange tilfælde. Jeg vil gerne understrege over for hr. Aagaard, at når SF har fremsat det her forslag, er det, fordi vi har fået en lind strøm af henvendelser fra vores ligningskommissionsmedlemmer om, at vi bør tage dette op og gøre noget ved det. Det er et reelt problem.

Det er også et reelt problem – og dér synes jeg hr. Glistrup har ret – at ejendomsværdierne ofte er fejlbehæftede. De er fejlbehæftede, fordi de mekaniske årsreguleringer ikke er udtryk for de faktiske værdiforskydninger. Et lille eksempel: I et sommerhusområde, hvor husene i første række er steget til den dobbelte værdi, mens husene i bageste række er faldet til det halve, vil gennemsnittet i området være uændret, men det gælder jo ikke for sommerhuset i første række, og det gælder jo heller ikke for sommerhuset i bageste række. Det minder lidt om historien om, at når man ligger med hovedet i en gasovn og benene i en dybfryser, så har man gennemsnitligt en behagelig temperatur; men sådan føler man det i hvert fald ikke.

Det er altså vigtigt at forstå, at disse årsreguleringer ofte er skæve. Det er også vigtigt at forstå, at vi har en række situationer, hvor der er særlig grund til at være opmærksom på årsreguleringerne. Det gælder jo, hvor ejendommen har været ombygget, hvor den har været grundlæggende renoveret, det gælder, hvor den kort forinden f.eks. har været overdraget til det dobbelte af ejendomsvurderingen. Så er det ikke rimeligt, at man dagen efter kan overdrage den til hovedaktionæren til ejendomsværdien minus 15 pct.

Det er, synes jeg, vigtigt, at vi også sikrer retsbeskyttelsen af skatteborgerne. Skatteborgerne bør naturligvis vide, hvilken pris de kan overdrage til, og vi prøver med dette forslag at skabe det størst mulige incitament for en overdragelse til den faktiske markedsværdi, hverken mere eller mindre.

Når hr. Skrumsager Skau siger, at det bestående er godt nok, det fungerer jo fint, og der er en rimelig og klar praksis, så er det jo altså ikke i overensstemmelse med det, som hr. Skrumsager Skau kan få at vide ved at gå hjem og spørge sit eget partis ligningskommissionsmedlemmer. Virkeligheden er en anden. Virkeligheden er, at der som maskeret udbytte flyttes ganske store summer fra selskaber til hovedaktionærer

via disse handler. Derfor er det rimeligt, at man kan tilsidesætte den aftalte pris under specificerede betingelser, og disse betingelser har vi i lovteksten direkte specificeret.

Dermed mener jeg også at vi løser en række af de afgrænsningsproblemer, som ministeren i sin gennemgang af forslaget jo måtte erkende findes. De 15 pct. var kun en tommelfingerregel, og det var kun vejledende, man kunne afvige fra de 15 pct. under forskellige omstændigheder. Jeg synes, det er vigtigt, at vi ikke giver mulighed for alt for megen omgåelse, hvor der er tale om klart interesseforbundne enheder.

Jeg vil også godt sige, at det er ikke vores hensigt, at skattemyndighederne skal køre småsager på det her, og det er slet ikke vores hensigt, at skattemyndighederne skal have mulighed for at tilsidesætte, hvor der er tale om ikkeinteresseforbundne parter. Det synes jeg er vigtigt at pege på.

Endelig vil jeg sige, at er man i tvivl, så er der jo muligheden for at spørge ligningsrådet og gennem bindende forhåndsbesked mulighed for at få præciseret, om man kan overdrage til en pris, uden at den eventuelt måtte blive tilsidesat.

(Kort bemærkning).

Skrumsager Skau (V):

Hr. Jens Thoft gør en hel del ud af, at de nuværende offentlige vurderinger er skæve. Jamen hr. Jens Thoft, det er netop argumentationen for, at vi har denne tommelfingerregel om de $+ / \div 15$ pct., således at den handelspris, der fastsættes, i alle tilfælde, også når der er sammenfald af interesser, ligger inden for det rimelige i forhold den salgspris, som man kan opnå. Det er jo argumentationen for de afvigelser.

Hr. Jens Thoft har jo argumenteret så vældigt godt her fra talerstolen for, at de offentlige vurderinger i forvejen er skæve. Derved kan vi jo heller ikke løse nogen som helst af de nuværende problemer, som vi har på dette felt, med hr. Jens Thofts forslag.

Glistrup (FP):

Socialistisk Folkeparti nævnte som et eksempel på, hvor dette forslag skulle gøre gavn, at man ikke kan tolerere, at en ejendom sælges for 46½ mio. kr., når den er 54½ mio. kr. værd. Men netop i dette sidste udtryk ligger jo hele problemet begravet. Hvem kan sige, at ejendommen

[Glistrup]

er 54½ mio. kr. værd, når den rent faktisk bliver handlet til 46½ mio. kr.? Hvorfra ved man så, at den er 54½ mio. kr. værd?

Socialistisk Folkeparti siger, at det kan man jo spørge hr. Stavad, og hvem der nu ellers sidder af kloge mennesker inde i ligningsrådet, om, og så kan man få en bindende forhåndsbesked, hvor disse kloge mennesker inde i ligningsrådet siger: Denne ejendom er 54½ mio. kr. værd. Det var selvfølgelig noget værd, hvis hr. Stavad og hans kolleger tog deres tegnebog op og sendte 54½ mio. kr. til manden, der spurgte. Men det gør de ikke, de bare sidder i deres pavelige stilling og udslynger disse banduller ex cathedra: Denne ejendom er 54½ mio. kr. værd, du skal beskattes ganske forfærdeligt, hvis du nu sælger den til 46½ mio. kr.

Rent faktisk kommer disse sager jo i de fleste tilfælde op ved, at man sælger en ejendom til 46½ mio. kr., muligvis ud fra deisen, at går den, så går den – og den går som oftest. Men så i 1 ud af 20 sager, eller hvor meget det er, kommer skattemyndighederne rendende og siger: Nej, denne ejendom var 54½ mio. kr. værd – stadig væk uden selv at betale de 54½ mio. kr., men kun ud fra, at den selv siger, at sådan er det nu engang.

Derfor var partiet Venstre faktisk ganske fornuftigt, dengang det i maj 1903 fik fastlagt den regel, som gik ud på, at hvis man vil tilsidesætte en indgået handel, så skal man fra den, der vil tilsidesætte den, føre bevis for, at der ligger en gave i den disposition, der er foretaget. Og så er det afgørende ikke nogle tilfældige ejendoms-vurderinger, og om det er 15 pct. mere eller mindre, eller om det er et specialtilfælde eller ej.

Nu skal efter skatteloven – og det er den, der gælder og ikke disse ligningsvejledninger og andre forsøg på at lave naturlægegering med alverdens kvaksalverier på vores skattelovgivning, det er loven, der gælder – den, der påstår, at værdien er en anden, bevise, at der var tale om en gave. Det kan selvfølgelig også føre ud i situationer, der er mindre tiltrækkende, men det er i hvert tilfælde bedre.

Når skatteministeren brugte ordet »rimelig« og den konservative ordfører brugte udtrykket »retssikker«, så eksisterer de begreber ikke på dette område. Det kan de kun gøre, hvis man ophæver indkomstskatten totalt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 181:

Forslag til lov om ændring af færdselsloven. (Hastighedsgrænser).

Af Nør Christensen (CD) m.fl.
(FremSAT 30/1 90).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Justitsministeren (Torben Rechendorff, fg.):**

CD's lovforslag indebærer en forhøjelse af den generelle hastighedsgrænse på motorveje fra 100 km i timen til 120 km i timen og en forhøjelse på motortrafikveje uden niveauskæring, dvs. uden krydsende veje, fra 80 km i timen til 100 km i timen.

Der er i det store og hele tale om en genfrem-sættelse af et lovforslag fra folketingsåret 1988-89, som ved tredje behandling her i Tinget den 2. juni 1989 kun opnåede støtte fra medlemmer af Centrum-Demokraterne og Fremskridtspartiet.

Det er ikke nogen hemmelighed, at regeringspartierne ikke er enige om det rimelige i de hastighedsgrænser, vi har i dag. Jeg tænker i den forbindelse navnlig på den tilladte hastighed på motorveje. Denne uenighed kom også klart til udtryk ved behandlingen af det tilsvarende lovforslag sidste år, og det var baggrunden for, at de tre regeringspartier dengang valgte samlet at gå imod forslaget. Den parlamentariske situation er som bekendt uændret siden da, og det er regeringspartiernes syn på disse spørgsmål også.